

קונצרט לכינוור

עזה כמוות

מצא אשה — מצא טוב, אמרו חכמים, ומכאן גם מסתבר ההיפך מזה, שהסטיד אשה — מצא רע. ואם לא הוא מצא את הרע — הרע מצא אותו. וכל הרעות שמצאו בזמן האחרון את צבי הפטל מוכיחות לו את זה בוקר וערב.

ביום הרביעי, כשהוא עמד מול השופט בבית-המשפט המחוזי, הוא לא יכול היה לשאת עוד את צרותיו וזעק לעבר השופט: „איוה ביזיון! האשה שלי מביאה אותי לבית-משפט!“

אבל האשה שלו לא היתה באותו מקום, והשופט לא יכול היה לעזור לו.

„אני מוכן לתת לה דירה, אני מוכן לתת לה ארבע מאות לירות לחודש! אבל מה! היא רוצה ממני יותר אני לא יכול לתת! אין לי כסף!“

כי בינתיים, מאז הסקנדלים שהחלו כש-הוא החליט לעזוב את אשתו וללכת אחר פילגשו, ונמשכו כשאשתו התחבבה בעיר וגילתה כל מיני גילויים מסמרי-שיער על מנהל — מאז שהחלו כל הסקנדלים הללו, הוא ירד כמעטו. חינו סר, ובבחירות ל-הנהלת התומרות, שנערכו לא מזמן, הוא לא נבחר, וכך הפסיד את המשכורת השמנה של מנהל-התומרות, את הנסיעות התכופות לחוץ-לארץ, לאירגון סדרות הופעות, ואת כל ההטבות שהתרגל להן.

„אין לי כסף, אני כבר לא מרחיח. מה היא רוצה ממני?“ הוא צעק בבית-המשפט. „אם אתה לא מרחיח כסף,“ אמר לו ה-שופט, „אז אולי כדאי לך לתת שיעורים פרטיים לכינוור,“ ופסק שבינתיים, יולם הפטל על החשבון 500 ל"י לחודש לאשתו.

ההרמון שברח

כשאשתו של קברניט אלזל גילתה ש-הוא בוגד בה עם אחת הדיילות של החב"ד, היא לא אמרה לו דבר. היא חשבה לעצמה: „עכשיו אני בהריון, אולי הוא מר-גיש את עצמו כווד. כשהילד יולד, הוא יחזור אלי.“

הילד, השלישי במספר, נולד. הבעל ה-

כלה שר זהב

על החתונה הראשונה של נעמי שמר נודע לחותנתה, אמו של גדעון שמר, רק שבועיים לאחר אכזבה. גם על החתונה ה-שנייה שלה היא התכוננה לשמור בסוד מוחלט.

אבל היום נעמי שמר יותר מדי מפורסמת, וקשה לה לשמור על סודות בפני הציבור. בעלה השני אינו חבר הבחימה. הוא עורך-דין, עובד ב-

ממשלה, בחינו לא מסובב בדיוני-גור, ובטכניקותיו, או כי שום מקום ציבורי אחר.

הוא הגיע כבר ל-מעלה מניל ארבי פיס, ועדיין לא הוא יום שום אשה, והוא מתכונן לפשות אח זה בזמן הקרוב כי פעם הראשונה.

אחרי החתונה הם יגורו שלושתם ב-יחד: נעמי, בתה מנשויה הראשונים, ובעלה מנשויה השניים.

„אני לא רוצה לדבר על החתונה שלי,“ היא אומרת, „עזה פרטי שלי, ואין לזח שום ציביון ציבורי.“ היא לא יודעת שהיא בעצמה כבר עסק ציבורי, ובגלל זה גם כל מה שקורה לה אינו פרטי.

נעמי

כוכב גדול הגיע ארצה. מייקל קיין, הדון זיואן האליה, ילד-השעשועים של ה-קולנוע החדש, ואף אחד לא הסתכל עליו. מאות באו לראות אותו. נשף הוואריטי-שלכבודו הגיע ארצה, היה מלא אנשי-שם ובנרי-לישם שבאו לחזות בו כמו עיניהם. אבל איש לא הסתכל עליו. כולם הסתכלו כמה סנטימטרים מימנה ממנו. שם עמד דבר פלאי, מיוחד במינו — הייצור היפה ביותר שהניח את רגלו ארצה בארץ מאז מלכת-שבא, יודיתו, ביאנקה דה'מא' פיאס.

עד שמייקל קיין הכיר את ביאנקה, איש לא הכיר אותה. היא עלתה לאנגליה מניקא-ראגואה, וחשבה להיות שחקנית או דוגמ-נית. אבל לפני שהספיקה לחשוב הרכה, גילה אותה מייקל קיין, ולקח אותה תחת חסותו. היא בת עשרים היום, וכל תוכניות ימי-נעוריה שקעו בתוכו.

היא עמדה שם לצידו, מאירה בגלי-אור, בשימלת זינר ארוכה, עשויה מריבו-עיימת-כת, עם כובע מיוחד שהותאם לה. היא נסעה לפני הנשף לפאריס, במיוחד כדי

לרכוש את השימלה הזאת. היא חייכה קצת אל כל מי שהסתכל עליה, היא שוחחה קצת עם כל מי ששוחח איתה, והלכה אחרי הגבר שלה לכל מקום שהלך. והגבר שלה דאג, במבטי עיניים חודרים, שלא תלך לשום מקום אחר. „מה דעתך על הישראליות?“ שאל אותו טוביה סער מהסלבויה. „לא היה לי זמן להסתכל עליהן,“ הוא אמר, „יש לי ברוך השם, על מה להסתכל.“ חיוך אוהבים מתק-תק.

שאלתי אותו מה קרה באמת באותו מועד-דון ארטונו, כשהישראלי גדעון רוזני-שטיין הזמין את יודיתו לעבור לשולחנו, והוא ניסה לגמול לו על זה במכות, כפי שכבר סיפרתי לכם לפני כמה שבועות. „אני לא זוכר,“ הוא אמר. אבל יודיתו זכרה: „היה אינצידנט לא נעים,“ היא אמרה, „אבל זה נגמר בסדר.“

אחרי שכולם השביעו בוזג הזה את עיני-הם, הושיבו את ביאנקה ליד משה דיין, את מייקל קיין ליד יעל דיין, ואת רות דיין בין שני הזוגות.

ביאנקה עם משה

בבית החותנת

ההיסטוריה מתחילה לעשות סיבוב שני, בגלגולים והיפוכים משונים.

פעם, אחרי שהשדכן היה עושה את ה-שידוך, והאבך היה נושא לו לאשה את ה-בתולה, הוא היה מעביר את מסלוליו אל בית חותנו, וחי שם ברחבות על חשבונו. החותן היה עובד והוא היה לומד, האמא היתה מנקה את הבית והכלה היתה עוזרת לה, והזוג הצעיר היה מבלה טוב מאוד ב-חדר הקטן שהוקצה להם על-ידי המשפחה. ועכשיו, החותנת חוזרת למודה, הנשים הצעירות מתחילות להבין שמה שהיה טוב לסבתן הבתולה טוב גם להן.

וזה גם מה שהבינה גרושתו של איש-מפורסם.

כשהיא התחתנה, היא היתה צעירה ומו-דרנית, והיא עברה לגור עם בעלה בדירה שהכינו לעצמם. כשהיא התגרשה, היא לא רצתה לשוב לבית הוריה, והיא שכרה לה חדר לעצמה.

מאושר טיפל באהבה באשתו, ובילד, אבל מקורות יודע-דבר סיפרו לאם המאושרת שבעלה עדיין מבלה את כל שעותיו, ש-מתוך לבית, עם אותה דיילת.

נשותיהם של קברניטי אלזל יודעות כי דרך כלל מה לעשות במיקרים כאלה. הן הולכות למסכות, מבקשות לשנות את סדר-ההסטה, ולדאוג לכך שהטייס והדיילת שלו לא יטוסו באותו מטוס, ומה שלא עושה הזמן, עושה, כסוף, המרחק. או שהן עושות סקנדלים במשרד. או שהן מקבלות את לוח-השעות המדויק של טיסות בעליהן, והן עוקבות אחריהם בשבע עיניים, ושומ-רות עליהם בקפדנות רבה — שמא, חס-דל, יהלילה, יסטי.

האשה והאם לא רצתה לנהוג בכל הדר-כים המקובלות הללו. היא חשבה שבועות רבים מה לעשות, ולפני שבוע, כשהבעל חזר הביתה, הוא מצא בית, ובו שלושה ילדים.

אבל לא מצא שום אשה. הוא הלך לחפש אותה אצל ידידותיה, אצל מכרותיה, אצל קרוביה. הוא חיפש אפילו במשרדי אלזל, ולא מצא.

הוא לא ידע מה לעשות. להודיע במש-טרה שאבדה לו אשה — לא נעים היה. להישאר בבית ולשמוע על הילדים — לא יכול היה. הוא היה מוכרח לטוס. על כן עלה בלבו רעיון לבקש את הדיילת להישאר בביתו, עם שלושת ילדיו, עד שהוא יחזור מהטיסה.

אבל כאן הכינה לו אותה דיילת הפתעה גדולה:

היא סירבה לבוא לביתו, וסירבה גם להיפ-גש איתו, או לראות אותו. כי בינתיים נודע לה שהוא בוגד בה עם עוד שתי דיילות נוספות, בשעות בהן הוא לא טס איתה. היא החליטה לעזוב אותו, ועכשיו, אם הוא לא ימצא מהר דיילת רביעית או חמישית, היא יישאר עם ילדים במקום עם נשים.

משה דיין היה מאושר. הוא חיך לה. הוא שוחח איתה ראש אל ראש. הוא כתב לה מכתבים על מפיות השולחן. הוא צייר לה ושירטט לה שירטוטים, וקרן כולי מאושר. מייקל קיין שוחח שיחה ערה עם יעל דיין, שהגיעה כבר לחודש האחרון של הריו-נה, ושלה כל כמה דקות מבט דואג לעבר ידידתו ושר-הביטחון.

הערב נגמר בסדר, שריהיטחון לא ברח

ביאנקה עם מייקל

לו עם החברה שלו, וכשהארוחה נגמרה, מיהר מייקל לקחת אותה, להעלים אותה מעיני כל הקהל, ולהיעלם בעקבותיה בעצ-מו. כמה שנוגע לביטחון, הוא סוכך על עצמו.

כשהיא התחילה לנהל רומנים, היא הביאה את הרומנים הללו לדירתה הפרטית ושיכ-נה אותם שם ברחבות ובכבוד.

אבל היום, עם הרומן האחרון שלה, יש לה בעיות. היא לא עובדת. גם הרומן לא. הדירה עולה ביוקר, גם האוכל, גם הבילור-ים, ולכן החליטו היא והרומן לשוב לבית-ההורים.

האמא היקצתה להם חדר, פרשה להם סדינים נקיים על המיטה הזוגית, נתנה להם מקום לשים את בגדיהם בארון, והיא היתה עוד כל כך מאושרת שבתה חזרה לחיק המשפחה, שהיא הגהיגה מינהג חדש בבית וכל בוקר היא מעירה את הזוג עם מגש מלא כל טוב, קפה, לחמניות טריות, ביצים, ריבות, גבינות וחמאות.

בהתחלה חשבה הגרושה שהעובדה שה-רומן שלה היא דווקא בחורה, ממין נקבה, תפגע מאוד באמה. אבל האמא כבר הת-רגלה לשגעונו של בתה, והיא קיבלה כי אהבה בביתה גם את הבת וגם את אהובתה. מה גם שהבחורה אוהבת גורא את החותנת — ואיפה יש בחור כזה?

מאשה ויאשה

קראו לו יאשה. יאשה כין. הוא היה בוגר להקת הנחיל, ובסוף הוא בחר קאריירה רצי-נית, נסע לאנגליה ולמד להיות מרפא לליקויי דיבור. אחר-כך הוא חזר ארצה והתחיל לעבוד בבית-החולים בליינסון.

ושם, בבית-החולים, בין המיטות הלבנות, הכיר יאשה את מאשה. היא באה מדרום-אפריקה, הביאה איתה חרבה כסף, ותיקצוץ של בקטריולוגית.

וכך קרה שמאשה ויאשה יצאו יום אחד לאחר העבודה מבית-החולים והלכו להתחתן, ויצאו ממשרד הרבנות, ועברו לגור בווייה שלהם, בת שמונת החדרים, בשווי של מאה וחמישים אלף לירות, בהרצליה. מאוחר יותר הפך יאשה להיות גם אחד מבעלי משרד האמנים מופע.

ועכשיו החליטו סוף-סוף יאשה ומאשה להיפרד. הם המחלקו ברכוש ובכלכל, ששמו שי, ובשבוטו הבא הם מתגרשים.

לשמונת החדרים שהם עזבו בהרצליה עומדת להיכנס השחקנית רליה פן, שתחזור בי-ראשון בינואר מאנגליה, עם אלכס רזנר, אחד מבעלי מארקס אנד סנסר.